

Til lovforslag nr. L 4. Betænkning afgivet af boligudvalget den 9. november 1979

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om ejerlejligheder

Udvalget har holdt en række møder og har herunder stillet spørgsmål til boligministeren og justitsministeren, som disse har besvaret skriftligt. Endvidere har udvalget holdt samråd dels med boligministeren og dels med justitsministeren.

Udvalget har modtaget mundtlige og/eller skriftlige henvendelser fra:

Advokatrådet,
Bock, Niels, advokat, Helsingør,
Bunken, Herluf, landsretssagfører, København,
Dansk Ejendomshandlerforening,
Den danske Landinspektørforening,
Fællesforeningen af ejerlejlighedsforeninger i Danmark,
Grundejernes Landsorganisation,
Håndværksrådet,
Munch-Larsen, Per, advokat, m. fl., København,
Nielsen, J. Kell, advokat, København,
Nørre Stenbro Beboerforening,

Herefter indstiller et *mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) er tilhængere af ejerlejlighedstanken, fordi der her er tale om en god boligform til gavn såvel for den enkelte familie som for samfundet. Med de ændringer, der har fundet sted med de seneste boligforlig, har man sikret, at udstykning kan ske på en betryggende måde, både hvad angår den kvalitetsmæssige indretning af den enkelte lejlighed og med henblik på at forhindre spekulation.

Derfor er der ingen grund til at ændre denne lovgivning, som desuden ingen relation har til de af regeringen fremsatte midlertidige kriselovsforslag.

Venstre og det konservative folkeparti beklager i øvrigt, at ministeren har fremlagt et uigennemtænkt lovforslag. Af udvalgsbehandlingen er det klart fremgået, at lovforslaget selv med de foreslåede ændringer vil rejse et utal af praktiske og juridiske problemer. Partierne ønsker i særlig grad at pege på, at justitsministeren i et svar til udvalget (henvendelse af 9. november; brev nr. 02875) ikke har kunnet udelukke, at der kan blive tale om ekspropriation.

På denne baggrund vil partierne stemme imod lovforslaget, men vil stemme for ændringsforslag, der kan afbøde nogle af det oprindelige lovforslags værste skavanker.

Centrum-demokraterne, som ikke er repræsenteret ved medlemmer i udvalget, har tilsluttet sig ovenstående synspunkter.

Et *tredje mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse*, men stiller dog det nedenfor nævnte ændringsforslag.

Fremskridtspartiet har den principielle holdning, at ejerlejlighedsformen er en god boligform, som også i befolkningen har vist sig populær. Ejerlejligheder giver den del af befolkningen, der ikke har økonomiske muligheder for at erhverve parcelhus, mulighed for alligevel at få en ejerbolig.

Derforuden har ejerlejlighedsudstykningsrent samfundsøkonomisk været særdeles positiv, idet det har været den eneste metode til modernisering af den ældste og dårligste bo-

ligmasse. Det har skabt bedre boliger og samtidig flere arbejdspladser.

Ministeren har i bemærkningerne til lovforslaget tilkendegivet, at adgangen til at opdele ældre beboelsesejendomme i ejerlejligheder har medført, at udbudet af lejligheder er blevet mindre. Dette synspunkt er naturligvis logisk uangribeligt, men det har blot intet at gøre med problemet, om der er et tilstrækkeligt udbud af udlejningslejligheder til rådighed, for det er selvsagt som i alle andre relationer bestemt af sammenhængen mellem udbud og efterspørgsel. Man kan nemlig stort set regne med, at for hver lejlighed udbudet mindskes med, vil efterspørgslen blive reduceret tilsvarende.

Antallet af private udlejningslejligheder er ca. dobbelt så stort som det almennyttige byggeris antal af lejligheder. Og om denne majoritet af lejligheder har Grundejernes Landsorganisation over for boligudvalget oplyst, at efterspørgslen har været faldende i de senere år. En vurdering, som er i klar modstrid med boligministerens oplysninger til udvalget.

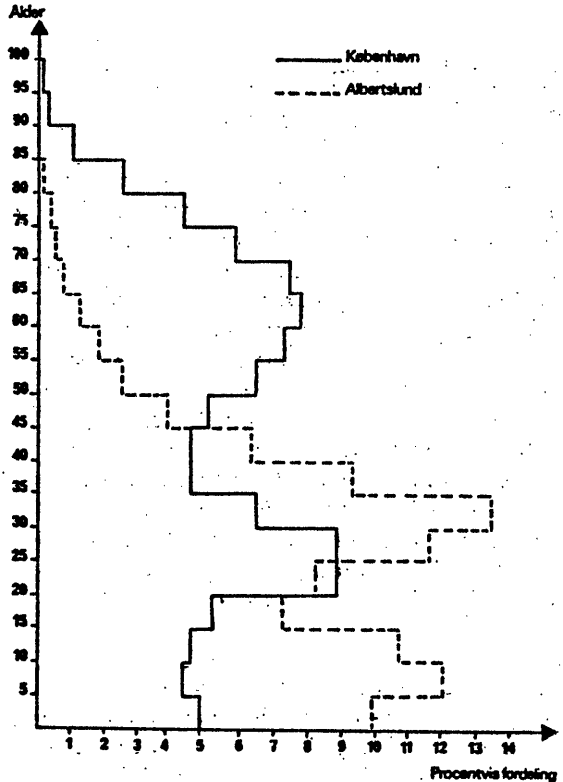
Københavns kommune har i 1978 undersøgt ejerlejlighederne i København. Det fremgår af undersøgelsen, at halvdelen af ejerlejlighederne kun havde én beboer. Det fremgår endvidere klart af undersøgelsen, at beboerne i de københavnske ejerlejligheder er væsentligt yngre end københavnernes i almindelighed. Eksempelvis er 58 pct. af beboerne i ejerlejlighederne i aldersgruppen 20-34 år mod kun 24,7 pct. for København som helhed.

Disse statistiske oplysninger viser, at ejerlejlighedsudstykningsne i stort omfang har været i stand til at give den københavnske ungdom mulighed for at blive boende i København som alternativ til en bopæl i forstadsområderne.

Københavns kommune har i 1977 udarbejdet en publikation: Bloktilskud og andre udligningsordninger. Københavns kommune understreger i denne redegørelse, at kommunen typisk havde relativt få beboere i de erhvervsaktive grupper og dermed også relativt færre indtægter, mens kommunen omvendt havde betydelige udgifter over gennemsnittet til først og fremmest sociale formål.

Københavns kommune sammenligner sig i den forbindelse med Albertslund kommune som vist på nedenstående figur.

Figur 1. Befolkningens aldersfordeling pr. 1. januar 1976

I figur 1 er aldersfordelingen i en typisk vækstkommune - Albertslund - sammenlignet med København, der i en årrække har været præget af afvandring. Det ses, at udviklingen i Albertslund i de kommende år vil være præget af de erhvervsaktive aldersklasser, som betaler skat, mens København især vil få et voksende antal ældre, som vil skabe behov for flere serviceydelser fra det offentlige.

Et stop for ejerlejlighedsudstykningsne i Københavns kommune vil derfor føre til en forstærket afvandring fra København af de erhvervsaktive aldersklasser, og det foreliggende lovforslag vil, hvis det bliver vedtaget, yderligere forringe Københavns forhold.

Af disse grunde finder fremskridtspartiet, at et stop for videre udstykning er en dårlig idé, der kun tjener et politisk formål og som overhovedet ikke har noget at gøre med de øjeblikkelige »kriselove«, som regeringen ønsker hastet igennem folketinget på en måde, der rent lovgivningsmæssigt er det rene sjusk.

Overgangsbestemmelserne i lovforslaget tager ikke, som man normalt skulle tro, sigte på at friholde borgere, der har handlet i god tro til gældende lov. Ministeren har i flere bilag til udvalget skrevet, at hovedformålet var at begrænse udstykningen mest muligt. Fremskridtspartiet tager skarpt afstand fra sådanne fremgangsmåder.

Et *fjerde mindretal* (socialistisk folkepartis og venstresocialisternes medlemmer af udvalget) anbefaler lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag, som hindrer enhver videre udstykning, og som hindrer, at de ca. 65.000 allerede udstykkede, men endnu ikke solgte lejligheder overgår fra lejeboliger til ejerboliger.

Hvis mindretallets forslag om et fuldstændigt udstykningsstop ikke vedtages, vil mindretallet anbefale lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag, som indfører arealkrav ved udstykninger af ejendomme opført efter 1966, og som fremrykker skæringsdatoen fra 5. november til 1. oktober 1979, samt de af ministeren stillede ændringsforslag.

Et *femte mindretal* (det radikale venstres medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren under nr. 3, 4, 5, 6 og 13 stillede ændringsforslag samt det af mindretallet nedenfor stillede ændringsforslag, idet mindretallet udtaler:

Lovforslaget har til formål at sikre, at utilsigtede virkninger af udstykning i ejerlejligheder fremover undgås.

Det er vigtigt, at der ikke som følge af lovforslaget opstår et købspres og prisstigninger på allerede udstykkede ejerlejligheder, hvorfor vi tillægger det stor betydning, at den langsigtede boligpolitik kommer til at indeholde forbedrede muligheder for opførelse af andelslejligheder og for eksisterende lejlighedsers omdannelse til andelsboliger.

Et *sjette mindretal* (kristeligt folkepartis medlem af udvalget) vil redegøre for sin endelige stilling til lovforslaget ved 3. behandling.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et *mindretal* (Kalmæs (SF) og Wilhelm (VS)):

Principal:

1) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»0. § 10, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1. bygninger til beboelse, der i forbindelse med opførelsen opdeles som ejerlejligheder.«

Subsidiært:

2) Foran nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»01. § 10, stk. 1, nr. 1, affattes således:

1. Bygninger, hvis opførelse er påbegyndt efter 1. juli 1966, og hvor hver enkelt beboelseslejligheds etageareal som ejerlejlighed udgør mindst 26 m².«

Af *boligministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (Svend Andersen (S), Bakholt (S), Knud Damgaard (S), Grünbaum (S), Majken Hessner (S), Preben Steen Nielsen (S), Kaj Poulsen (S) og Dræbye (RV)):

3) Nr. 1 udgår.

4) Foran nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»01) I § 10, stk. 1, nr. 2, ændres »der helt eller delvis anvendes til beboelse« til: »med højst 2 beboelseslejligheder.«

5) I nr. 2 udgår »der bliver nr. 4«.

6) Nr. 3 udgår.

Af *mindretallet under nr. 1*:

7) Efter nr. 3 indsættes som nyt nummer:

»01. Efter § 10 indsættes som ny paragraf:

»§ 00. En ejerlejlighed til beboelse, der var udlejet den 5. november 1979, må ikke tages i brug til beboelse af en ejer, men skal til stadighed forblive udlejet.

Stk. 2. Ejes flere ejerlejligheder i samme ejerforening af samme ejer, må overdragelse af ejerlejlighederne kun ske samlet og til en enkelt erhverver.««

Til § 3

Af et *mindretal* (Kirsten Jacobsen (FP) og Thorndahl (FP)):

8) Paragraffen affattes således:

»§ 3

Opdeling efter de før lovens ikrafttræden gældende regler vil dog kunne ske af ejendomme, hvor ejeren før lovens ikrafttræden har rettet henvendelse til advokat, landinspektør, arkitekt eller ingeniør om at igangsætte de for udstykningen nødvendige forarbejder.«

Af et *mindretal* (Dræbye (RV)):

9) Paragraffen affattes således:

»*Stk. 1.* Opdeling efter de før lovens ikrafttrædelse gældende regler vil dog kunne ske af ejendomme med højst 5 beboelseslejligheder, når en landinspektør over for tinglysningsdommeren attesterer, at ejeren inden den 7. november havde anmodet en landinspektør om den til opdeling i ejerlejligheder fornødne attestation eller inden den 7. november havde opnået byggetilladelse til de bygningsændringer, som var nødvendige for en opdeling.

Stk. 2. Opdeling efter de før lovens ikrafttræden gældende regler vil endvidere kunne ske af ejendomme, der er omfattet af tilbudspligt efter den hidtil gældende § 11, stk. 1, når lejerne acceptfrist som nævnt i den hidtil gældende § 14, stk. 3, er udløbet inden den 7. november 1979, eller flere end $\frac{2}{3}$ af lejerne inden dette tidspunkt har tilkendegivet, at de ikke ønsker at overtage ejendommen på andelsbasis. Det er yderligere en betingelse, at en landinspektør over for tinglysningsdommeren attesterer, at ejeren inden den 7. november 1979 havde anmodet en landinspektør om den fornødne attestation.«

Af *boligministeren*, tiltrådt af et *mindretal* (Svend Andersen (S), Bakholt (S), Knud Damgaard (S), Grünbaum (S), Majken

Hessner (S), Preben Steen Nielsen (S) og Kaj Poulsen (S)):

10) *Stk. 1 og stk. 2* affattes således:

»*Stk. 1.* Opdeling efter de før lovens ikrafttræden gældende regler vil dog kunne ske af ejendomme med højst 5 beboelseslejligheder, når en landinspektør over for tinglysningsdommeren attesterer, at ejeren inden den 5. november 1979 havde anmodet en landinspektør om den til opdeling i ejerlejligheder fornødne attestation. Det er yderligere en betingelse, at ejeren inden den 5. november 1979 fysisk på ejendommen har iværksat arbejder, der eventuelt er fornødne til opfyldelse af de hidtil gældende krav i lovens § 10, stk. 1, nr. 2, litra a–f, og at en erklæring herom fra ejeren ledsager landinspektørens attestation.

Stk. 2. Opdeling efter de før lovens ikrafttræden gældende regler vil endvidere kunne ske af ejendomme, der er omfattet af tilbudspligt efter den hidtil gældende § 11, stk. 1, når lejerne acceptfrist som nævnt i den hidtil gældende § 14, stk. 3, er udløbet inden den 5. november 1979, eller flere end $\frac{2}{3}$ af lejerne inden dette tidspunkt har tilkendegivet, at de ikke ønsker at overtage ejendommen på andelsbasis. Det er yderligere en betingelse, at en landinspektør over for tinglysningsdommeren attesterer, at ejeren inden den 5. november 1979 havde anmodet en landinspektør om den til opdeling i ejerlejligheder fornødne attestation. Det er endelig en betingelse, at ejeren inden den 5. november 1979 fysisk på ejendommen har iværksat arbejder, der eventuelt er fornødne til opfyldelse af de hidtil gældende krav i lovens § 10, stk. 1, nr. 2, litra a–f, og at en erklæring herom fra ejeren ledsager den attestation fra landinspektøren, som er fornøden for tinglysning.«

Af *mindretallet under nr. 1*:

Underændringsforslag
til ændringsforslag nr. 10

11) I den under nr. 10 foreslåede affattelse af stk. 1 ændres »5. november« til: »1. oktober«.

Af et *mindretal* (Arne Bjerregaard (KrF)):

Underændringsforslag

til ændringsforslag nr. 10

12) Det under nr. 10 foreslåede *stk. 2* affattes således:

»*Stk. 2.* Opdeling efter de før lovens ikrafttræden gældende regler vil endvidere kunne ske af ejendomme, der er omfattet af tilbudspligt efter den hidtil gældende § 11, *stk. 1*, såfremt ejeren inden den 5. november 1979 har anmodet om den i den hidtil gældende § 13, *stk. 1*, nævnte vurdering.«

Af *boligministeren*, tiltrådt af *mindretallet under nr. 3*:

13) Efter *stk. 2* indsættes som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Tilbud, som er fremsat til lejerne i overensstemmelse med de hidtil gældende regler i §§ 11–14, falder bort, såfremt den i § 14, *stk. 3*, nævnte frist udløber den 5. november 1979 eller senere.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Forslaget betyder et totalt stop for udstykning af ejendomme i ejerlejligheder, således at ejerboliger i fremtiden kun kan oprettes i nybyggeriet.

Til nr. 2

Dersom udstykning af ejerlejligheder skal fortsætte i ejendomme påbegyndt efter 1. juli 1966, må et mindstekrav være, at lejlighederne har en mindstestørrelse svarende til minimumskravene, der har været gældende for ældre ejendomme.

Til nr. 3, 4 og 6

Ændringsforslagene er udtryk for ønsket om, at ejendomme opført før 1. juli 1966 med højst 2 beboelseslejligheder fortsat skal kunne opdeles i ejerlejligheder under forudsætning af, at lovens kvalitetskrav er opfyldt.

Til nr. 5

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 7

Ved forslaget forhindres det, at de ca. 65.000 udstykkede, men endnu ikke solgte

lejligheder overgår fra lejeboliger til ejerboliger.

Begrundelsen er præcis den samme som ministerens begrundelse for selve lovforslaget: at fortsat udstykning vil skabe øget mangel på overkommelige lejeboliger, vanskeliggøre og fordyre byfornyelsen og lægge hindringer i vejen for genhusning. Disse argumenter har ikke mindre vægt over for de 65.000 lejligheder, som uden den her foreslåede ændring vil overgå til ejerboliger i de kommende år.

Til nr. 8

Fremskridtspartiet er principielt modstandere af at lovgive med tilbagevirkende kraft. Ændringsforslaget tager alene sigte på at friholde de borgere, der har handlet i god tro til gældende lov.

Til nr. 9

Ændringsforslagets sigte er at forhindre, at overgangsbestemmelserne får den konsekvens, at man kommer i klemme, når man har disponeret i tillid til gældende lovbestemmelser.

Bestemmelserne i ændringsforslagets *stk. 1* er formuleret i lighed med overgangsbestemmelserne ved lovændringen i 1977, som har fungeret uden problemer.

Med den foreslåede formulering af *stk. 2* opnås en begrænsning af antallet af ejendomme omfattet af overgangsbestemmelserne, samtidig med at det sikres, at der ikke vil komme et antal retssager som følge af tab forårsaget af lovændringen.

Til nr. 10 og 13

Det er under alle omstændigheder en betingelse for opdeling efter de hidtidige regler, at ejeren inden 5. november 1979 havde anmodet en landinspektør om den til opdeling i ejerlejligheder fornødne attestation. Det er således den første henvendelse til landinspektøren, der er afgørende.

Såfremt der skal udføres arbejder til opfyldelse af de i § 10, *stk. 1*, nr. 2, litra a–f, nævnte krav, skal nogle af disse arbejder fysisk være iværksat på ejendommen inden 5. november 1979.

Hvis ejendommen har 6 eller flere beboelseslejligheder og altså er omfattet af reglerne

om tilbudspligt, er det yderligere en betingelse, at den 4 måneders acceptfrist var udløbet inden 5. november 1979, eller at $\frac{2}{3}$ af lejerne inden dette tidspunkt havde tilkendegivet, at de ikke ønskede at overtage ejendommen på andelsbasis.

Såfremt en ejer har fremsat et tilbud og acceptfrist først udløber den 5. november 1979 eller senere, falder tilbudet bort, hvis det ikke forinden er accepteret af lejerne.

Til nr. 11

Rygtet om et stop for udstykninger satte en spekulationsbølge i gang. Således var der i Københavns kommune i oktober måned fem gange så mange ansøgninger om udstyk-

ninger som i september, og i de første fem dage af november otte gange så mange ansøgninger som i hele september måned.

Specielt for de ejendomme, hvor der ikke findes en tilbudspligt, vil en fremrykning af skæringsdatoen fra 5. november til 1. oktober være den eneste måde at imødegå denne spekulationsbølge på.

Til nr. 12

Ændringsforslaget tager sigte på at lovfæste en enkel og klar overgangsregel, der tager et rimeligt hensyn til de ejere af tilbudspligtige udlejningsejendomme, der seriøst har handlet i tillid til nuværende lovgivning.

Svend Andersen (S) Bakholt (S) Knud Damgaard (S) fmd. Grünbaum (S)

Majken Hessner (S) Preben Steen Nielsen (S) Kaj Poulsen (S) Dræbye (RV) nfmd.

Svend Erik Hovmand (V) Bjørn Elmquist (V) Keld Andersen (KF)

Agnete Laustsen (KF) Arne Bjerregaard (KrF) Kalnæs (SF) Wilhelm (VS)

Kirsten Jacobsen (FP) Thorndahl (FP)

Partierne CD og DR var ikke repræsenteret ved medlemmer i udvalget.

Bilag I

JUSTITSMINISTERIET

København, den 9. november 1979

*Boligudvalget,
Folketinget,
1218 Christiansborg*

Under et samråd den 8. november 1979 med justitsministeren om bl. a. forslag til lov om ændring af lov om ejerlejligheder (L 4) har boligudvalget anmodet om en vurdering af forslaget forhold til bestemmelsen i grundlovens § 73.

Efter lovforslaget ophæves adgangen til at opdele beboelsesejendomme i ejerlejligheder, når ejendommen er påbegyndt opført før den 1. juli 1966.

I den anledning skal justitsministeriet udtale:

Det er justitsministeriets opfattelse, at et sådant generelt, indispensabelt forbud ikke i sig selv vil have karakter af et indgreb i ejendomsrettigheder, der må anses for omfattet af den nævnte grundlovsbestemmelse. Det bemærkes herved, at lovindgreb af principielt tilsvarende karakter tidligere er gennemført i relation til adgangen til at foretage opdeling af ejendomme i ejerlejligheder.

Man kan dog rejse det spørgsmål, om den ejer, der i tillid til den gældende retstilstand har truffet dispositioner med henblik på opdeling af en ejendom i ejerlejligheder, kan kræve erstatning for økonomiske tab som følge af forbudet under henvisning til bestemmelserne i grundlovens § 73.

Det er som bekendt vanskeligt at drage nogen skarp grænse mellem de lovgivningsmæssige indgreb, der må anses som ekspropriation, og dem, der kan gennemføres som erstatningsfri reguleringer af ejendomsrettens grænser. Efter den herskende opfattelse må afgørelsen heraf træffes »... ved et samlet skøn over indgrebets beskaffenhed, idet

navnlig en generel karakter af indgrebet, en særlig saglig begrundelse af dette og en mindre vidtgående intensitet af dets indvirkning på ejerbeføjelserne vil føre i retning af at anse indgrebet som en erstatningsfri begrænsning af ejendomsretten, uden at nogen almindelig skarp grænse til ekspropriationsområdet lader sig fastlægge«, jfr. således H. Schaumburg i kommentaren til højesteretsdommen om huslejestoppet, UfR 1965 B, side 242.

Det er efter justitsministeriets opfattelse ikke muligt med sikkerhed at vurdere, i hvilket omfang domstolene vil anse et generelt forbud mod opdeling af ejendomme i ejerlejligheder uden overgangsregler for et ekspropriativt indgreb med den virkning, at økonomiske tab, der lides som følge af, at ejere, der inden den 5. november 1979 har truffet dispositioner med henblik på foretagelse af sådan opdeling, kan kræves erstattet efter bestemmelsen i grundlovens § 73. Justitsministeriet finder imidlertid ikke at kunne udelukke, at et sådant forbud i hvert fald i visse tilfælde kan indebære indgreb af en sådan karakter.

Det er over for justitsministeriet oplyst, at boligministeren vil fremsætte ændringsforslag, hvorefter lovforslagets § 3, stk. 2, udgår samtidig med, at der foretages visse ændringer i § 3, stk. 1. Efter justitsministeriets opfattelse vil man herved i al væsentlighed have løst de problemer i relation til grundlovens § 73, som opdelingsforbudet giver anledning til.

HENNING RASMUSSEN

/ N. Pontoppidan

Bilag II

Den 9. november 1979

Spørgsmål:

Vil justitsministeren udelukke, at der kan ske ekspropriation i medfør af L 4 (med de af regeringen foreslåede ændringer)?

Svar:

Justitsministeriet kan henholde sig til den allerede afgivne besvarelse i skrivelse af 9. november 1979, som ikke findes at kunne uddybes nærmere.

Bilag III

BOLIGMINISTERIET

København, den 7. november 1979

**Boligministeriets kommentar
til henvendelse af 7. november 1979 fra advokat J. Kell Nielsen vedrørende forslag til ændring
af lov om ejerlejligheder (L 4 – bilag 4)**

Advokat J. Kell Nielsen beskriver en udstyknings sag, hvor tidsfølgen er således:

1. 9. november 1977: Begæring om opdeling sendt til stadsconductøren.

2. Nogenlunde samtidig blev ingeniør og advokat engageret.

3. Ejendommen blev gennemgået, og det blev fastlagt, hvilke arbejder der var nødvendige for at opfylde lovens kvalitetskrav.

4. Der blev sendt ansøgning om nødvendig byggetilladelse. Denne forelå efter 1 års forløb.

5. 30. september 1979 er vurderingsrådet anmodet om den efter loven foreskrevne vurdering. Vurderingen foreligger endnu ikke.

Omkostningerne ved forberedelse af byg-

gesagen har til dato andraget 140.000 kr. Til vurderingsrådet er betalt et gebyr på 10.000 kr.

Såfremt ejeren, når vurderingsresultatet foreligger, ikke ønsker at fremsætte et tilbud, er såvel de 140.000 kr. til forberedelse af byggesagen som de 10.000 kr. til vurderingsrådet tabt.

Det vil også være tilfældet, såfremt ejeren fremsætter et tilbud, som lejerne accepterer.

Ejeren har således aldrig kunnet være sikker på at få sine omkostninger dækket og vil derfor næppe kunne dokumentere, at han ved gennemførelse af det foreliggende lovfor-
slag har lidt et tab.